

A silhouette of a person stands on a rocky outcrop, painting on an easel. The background is a dramatic sunset or sunrise over a mountain range, with the sun low on the horizon creating a strong glow and long shadows. The sky is filled with soft, white clouds. The overall mood is contemplative and artistic.

АНА МИТЕВСКА
НАДЕЖ

НАДЕЖ – СВЕТЛИНА
НИЗ ТЕМНИНАТА

МКЦ
17 НОЕМВРИ 2025

НАДЕЖ – СВЕТЛИНА НИЗ ТЕМНИНАТА

Овој циклус на “ментални рефлексии” на Ана Митевска претставува визуелен крик обеззвучен, но истовремено громогласно силен, со кој авторката се обидува на исклучително суптилен начин да ни помогне да го надминеме чувството на егзистенцијален ужас, кој е веќе темелна карактеристика на модерниот човек. Постојаната субјективна траума и вознемиреност ја втурнуваат човековата психа во анксиозност, која значи ментална темнина и конфузија.

Токму таа потрага по светлината во мигови на темнина, е матрицата која Ана како свет талисман се обидува да го испречи пред нас, за да биде светилник спроти кој ќе го трасираме патот кон излезот од безизлезноста. Митевска, светлината ни ја нуди како содружник на надежта – нè секогаш доминантна, нè секогаш надмоќна, постојано човечка-напати несигурна, понекогаш распарчена, но секогаш присутна. Визуелната мисла авторката ја гради на рабовите меѓу кревкото и трајното. Таа се раѓа од пукнатините, од тенките слоеви на боја, од одблесоките што ја менуваат својата интензивност со движењето на погледот. Токму оваа динамика создава чувство дека надежта е кревка, но постојана; тивка, но доволно моќна да го држи чекорот напред. Во таа променливост се открива суштината на надежта – нè како состојба, туку како процес, како тивко движење кон можност. Делата функционираат како визуелни медитации, покани за размислување и внатрешна резонанца. Тие не нудат готови одговори, туку создаваат услови во кои гледачот може да препознае дел од сопствената емоција. Надежта, во овој контекст, не е симбол однадвор, туку состојба која се раѓа во самиот чин на набљудување и емотивно истражување на еден од најуниверзалните човечки мотиви. Овој циклус не е само уметничка целина, туку и интимен дневник, сведоштво за лични искуства и колективни

состојби кои се преплетуваат во јазикот на бојата, текстурата и формата. Боите на платната на Митевска се клучен носител на нарацијата, тие стануваат алфабет на емоции. Топлите тонови – окер, розови, златни – се пулсот на утехата, додека студените сиви и сини носат тежина, тишина и длабочина. Меѓу нив се создава невидлива драматургија: тензија што не завршува, туку се претвора во нов почеток. „Надеж” нè утешува, туку сведочи. Таа ја прифаќа ранливоста како суштински дел од човековото битие. Во најгустата темнина се појавува тенок зрак – не како чудо, туку како потсетник дека светлината нè исчезнува, туку само се засолнува во тишината. Во оваа визуелна тишина, уметноста станува јазик на преживување. Делата на авторката нè не повикуваат да гледаме, туку да „слушаме” со внатрешното око – таму каде што надежта, и кога сè изгледа изгаснато, продолжува да трепери.

Овој пристап ја нагласува идејата дека надежта не е статична, туку динамична сила која постојано се трансформира и токму затоа линијата по која се надоврзуваат делата едно на друго е извиена, немирна и жива. На тој начин, делата на Митевска, стануваат простор на преобразба: темнината не е крај, туку предуслов за светлина. Болката не е само загуба, туку и основа за исцелување. Тишината не е празнина, туку отворен простор во кој може да се појави ново утро. Овие дела сведочат дека уметноста може да биде не само простор на естетско доживување, туку и медиум на човечност – простор каде што тивката светлина станува јазик на поврзување. Сликаството за Ана Митевска е чин на отпор, но одлука да се продолжи, да се создава, да се дише низ боја. Таа е светлина што не блеска нагло, туку трепери. Светлина што не ветува, но придружува. Светлина што и во најгустата темнина, останува да шепоти – дека секое утро носи нов почеток.

Јасминка Намичева

HOPE – LIGHT THROUGH DARKNESS

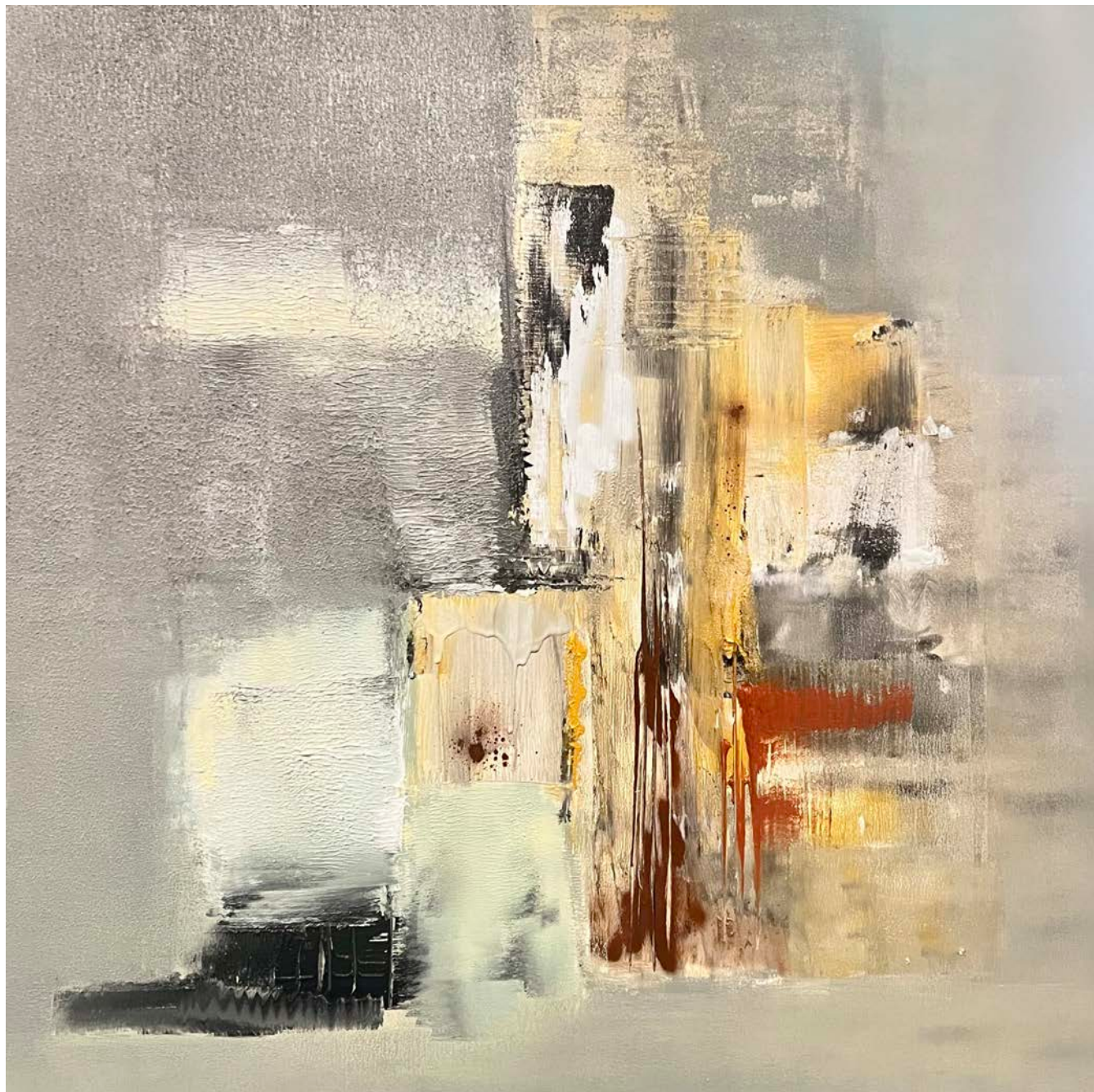
This cycle of “mental reflections” by Ana Mitevska represents a visual cry – muted, yet thunderously powerful – through which the artist seeks, in an exceptionally subtle manner, to help us overcome the sense of existential dread that has become a defining feature of modern humanity. The constant subjective trauma and unease thrust the human psyche into anxiety – a state of mental darkness and confusion.

It is precisely this search for light amid darkness that becomes the matrix Ana places before us like a luminous talisman – a beacon guiding the way out of despair. Mitevska offers light as a companion to hope – not always dominant, not always victorious, but persistently human: sometimes fragile, sometimes fragmented, yet always present. Her visual thought unfolds along the fragile edge between the ephemeral and the enduring. It emerges from cracks, from thin layers of paint, from reflections that shift their intensity with the movement of the gaze. This dynamic evokes the sense that hope is fragile yet constant; quiet yet strong enough to keep us moving forward. In this mutability lies the essence of hope – not as a fixed state, but as a process, a silent movement toward possibility. The artworks function as visual meditations – invitations to contemplation and inner resonance. They do not offer ready-made answers but create a space where the viewer can recognize fragments of their own emotions. In this context, hope is not an external symbol but a state born in the very act of observing and emotionally exploring one of the most universal human motives. This cycle is not merely an artistic whole, but also an intimate diary – a testimony to personal experiences and collective conditions interwoven in the

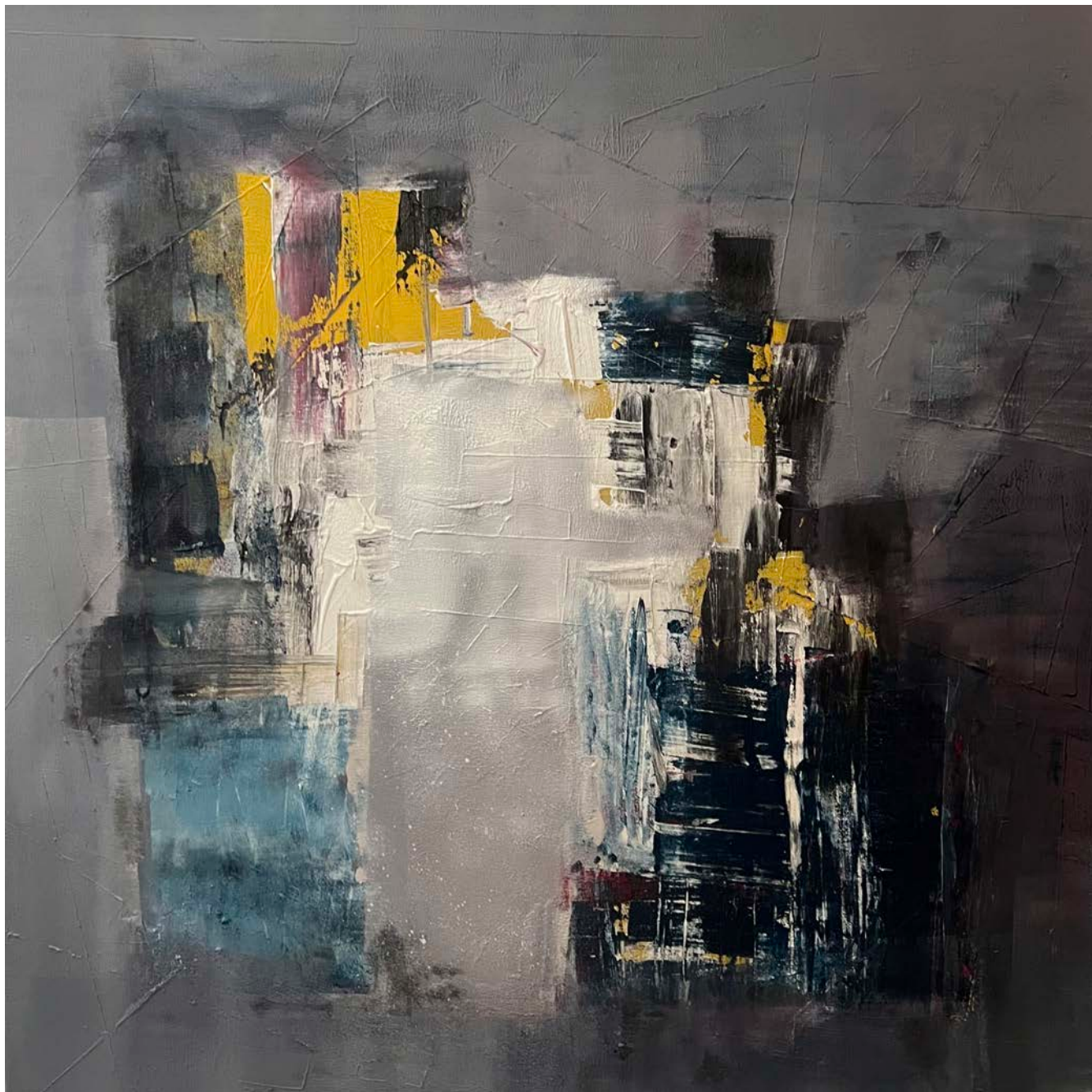
language of color, texture, and form. The colors in Mitevska’s canvases carry the emotional narrative: the warm tones— ochres, pinks, and golds— pulse with comfort, while the cool grays and blues bear the weight of silence and depth. Between them unfolds an invisible dramaturgy, a tension that never ends but transforms into a new beginning. Hope does not console – it witnesses. It embraces vulnerability as an essential part of human existence. In the densest darkness, a thin ray appears – not as a miracle, but as a reminder that light does not disappear; it merely takes shelter in silence. In this visual silence, art becomes a language of survival. Mitevska’s works do not invite us merely to look, but to listen with the inner eye – where hope, even when everything seems extinguished, continues to flicker. This approach underscores the idea that hope is not static, but a dynamic force, constantly transforming – which is why the visual rhythm connecting her works is curved, restless, and alive.

In this way, Mitevska’s paintings become a space of transformation: darkness is not an end but a precondition for light. Pain is not only loss, but also a foundation for healing. Silence is not emptiness, but an open space where a new dawn may appear. These works testify that art can be not only a space of aesthetic experience but also a medium of humanity – a place where quiet light becomes a language of connection. For Ana Mitevska, painting is an act of resistance – a decision to continue, to create, to breathe through color. It is a light that does not dazzle but trembles; a light that does not promise but accompanies; a light that, even in the deepest darkness, continues to whisper – that every morning brings a new beginning.

Jasminka Namicheva

АФРИКА | акрил и масло на платно, 2025 год.

БЕГСТВО ОД ГРАДОТ | комбинирана техника, 2025 год.

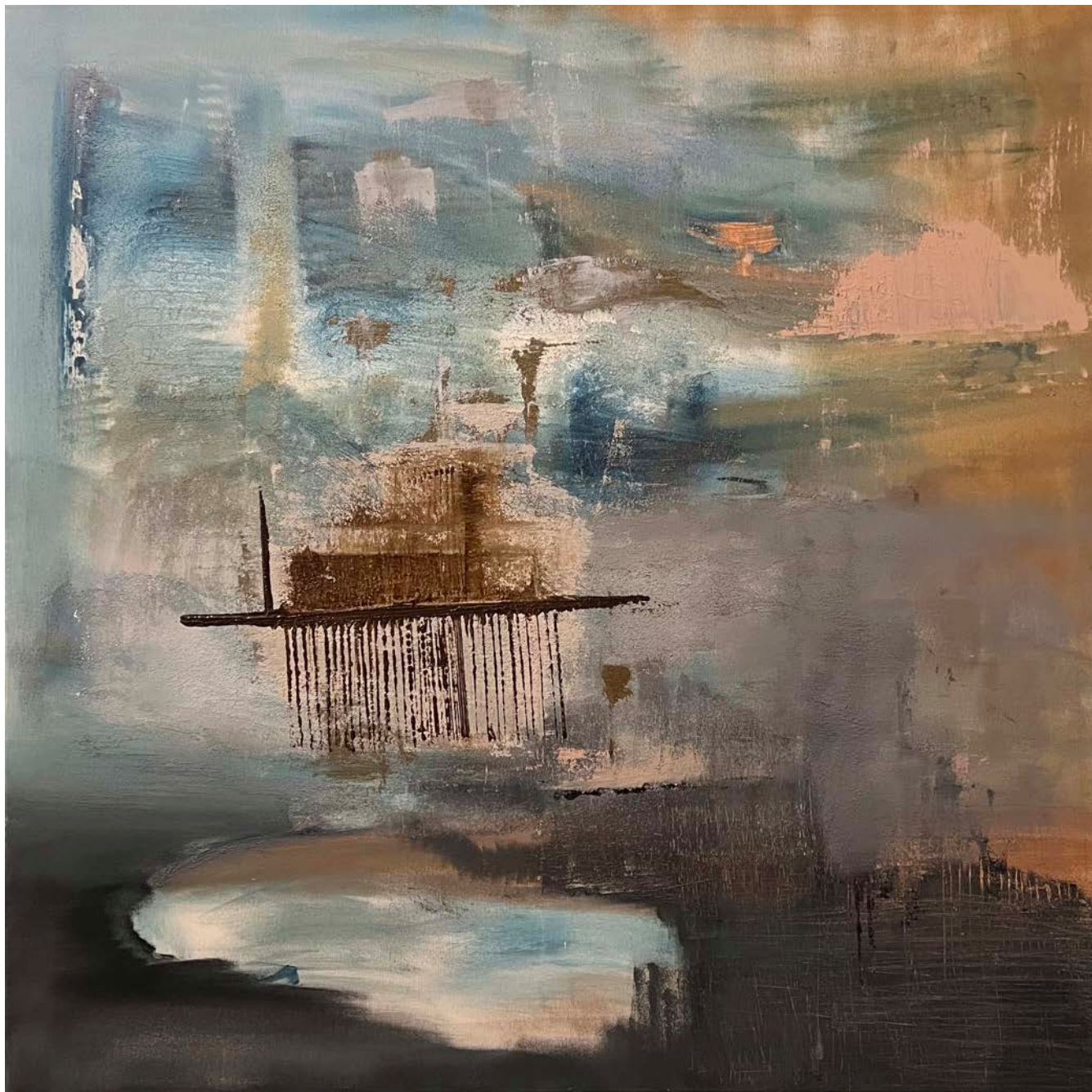
ЗАЈДИСОНЦЕ | комбинирана техника на платно, 2024 год.

ИЗГРЕЈСОНЦЕ | комбинирана техника на платно, 2024 год.

КОГА НАДЕЖТА ШЕПОТИ | комбинирана техника на платно, 2025 год.

ЛЕБДЕЧКИ СОНИШТА | акрил на платно, 2025 год.

МОЛИТВА ВО СИНО | акрил и масло на платно, 2025 год.

МОМЕНТ НА СМирЕНОСТ | комбинирана техника на платно, 2025 год.

МОРЕ ШТО СОНУВА | акрил и масло на платно, 2025 год.

ОСАМЕН БРОД | комбинирана техника, 2025 год.

ОСТАНИ ВО СВЕТЛИНА | акрил и масло на платно, 2025 год.

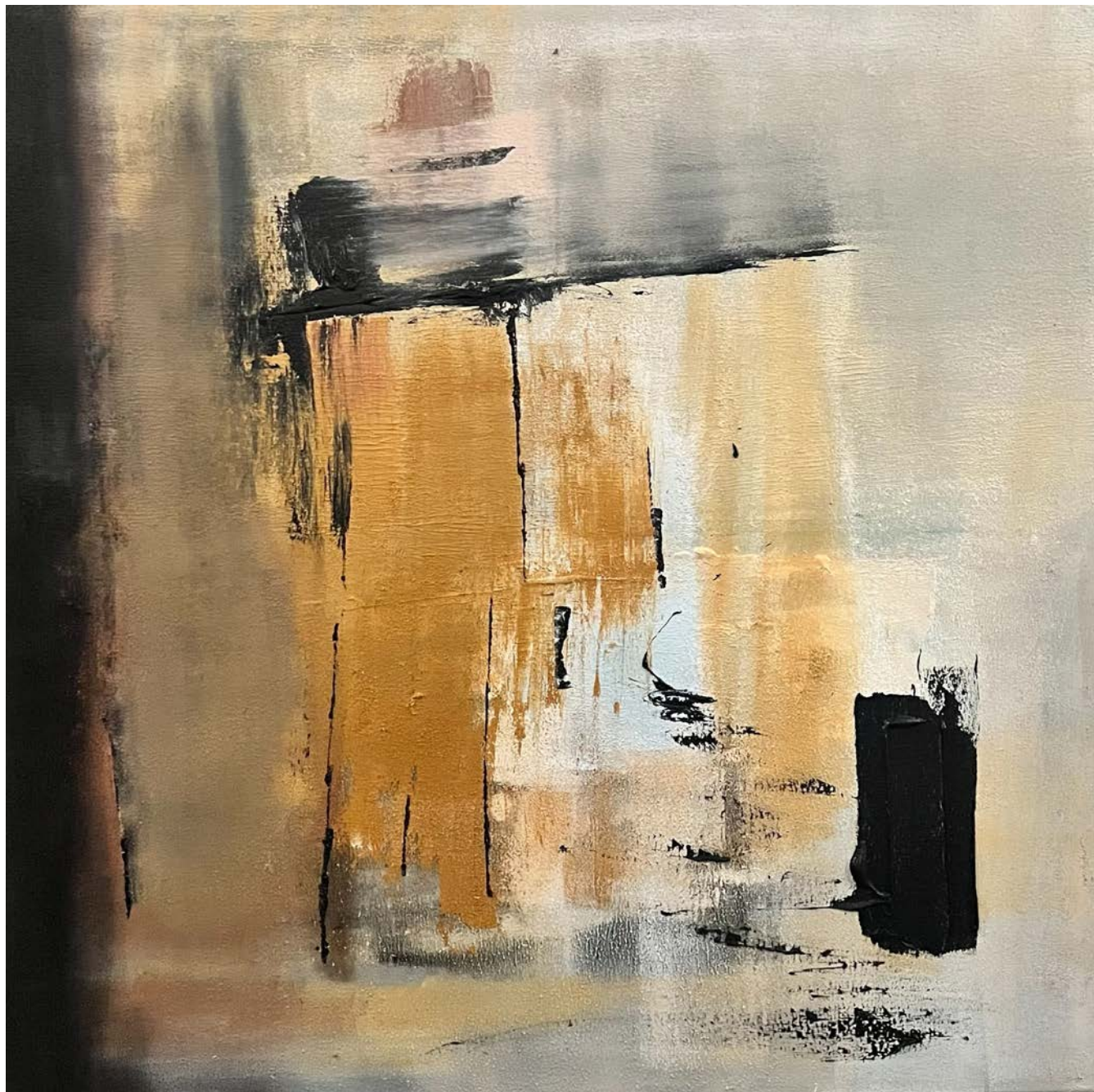
ПОМЕЃУ СВЕТЛИНАТА И СЕНКИТЕ | комбинирана техника на платно, 2025 год.

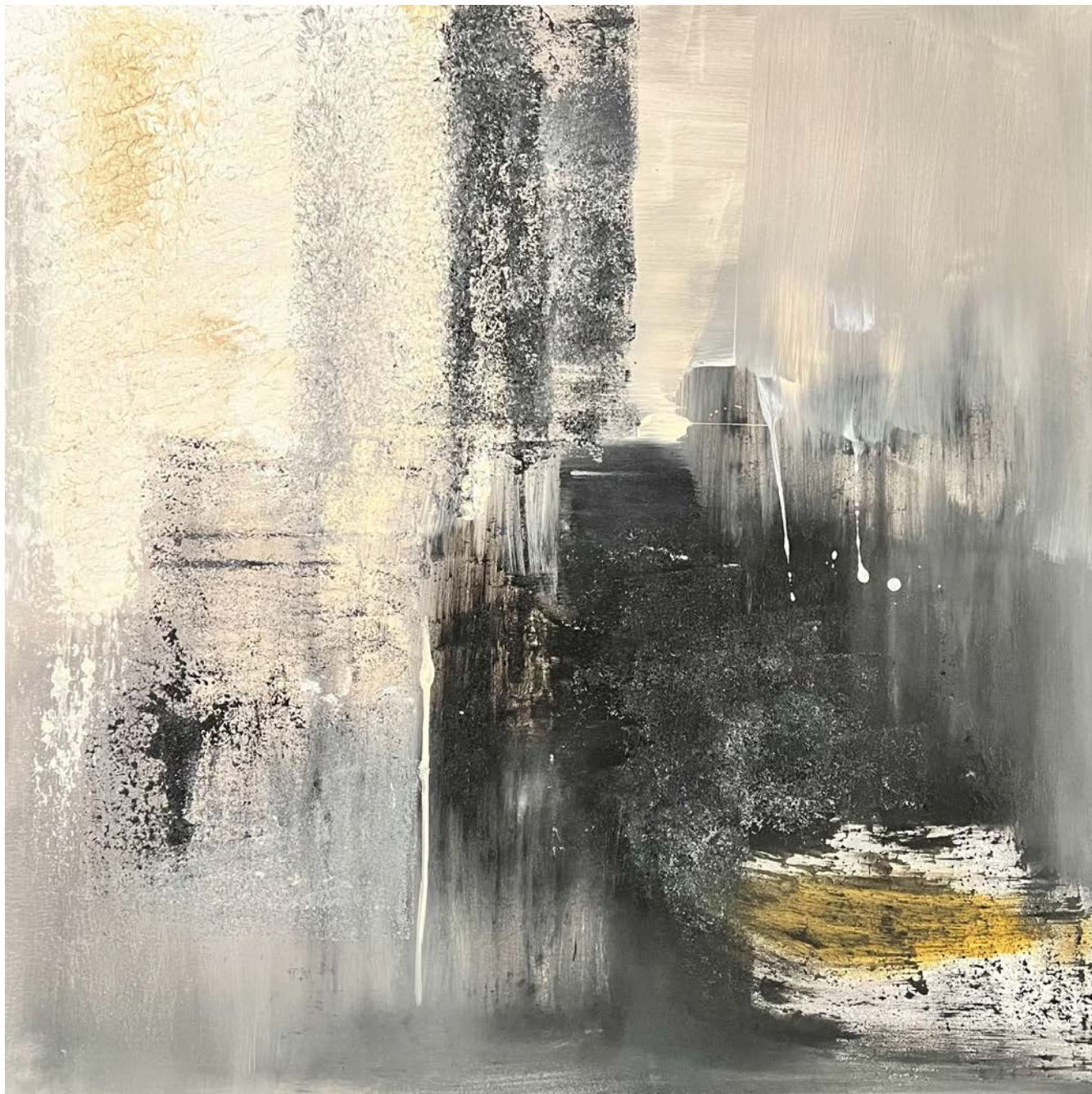
СВЕТЛИНА ВО ПРОСТОР | акрил на платно, 2025 год.

СВЕТЛИНА НАД МАГЛА | акрил и масло на платно, 2025 год.

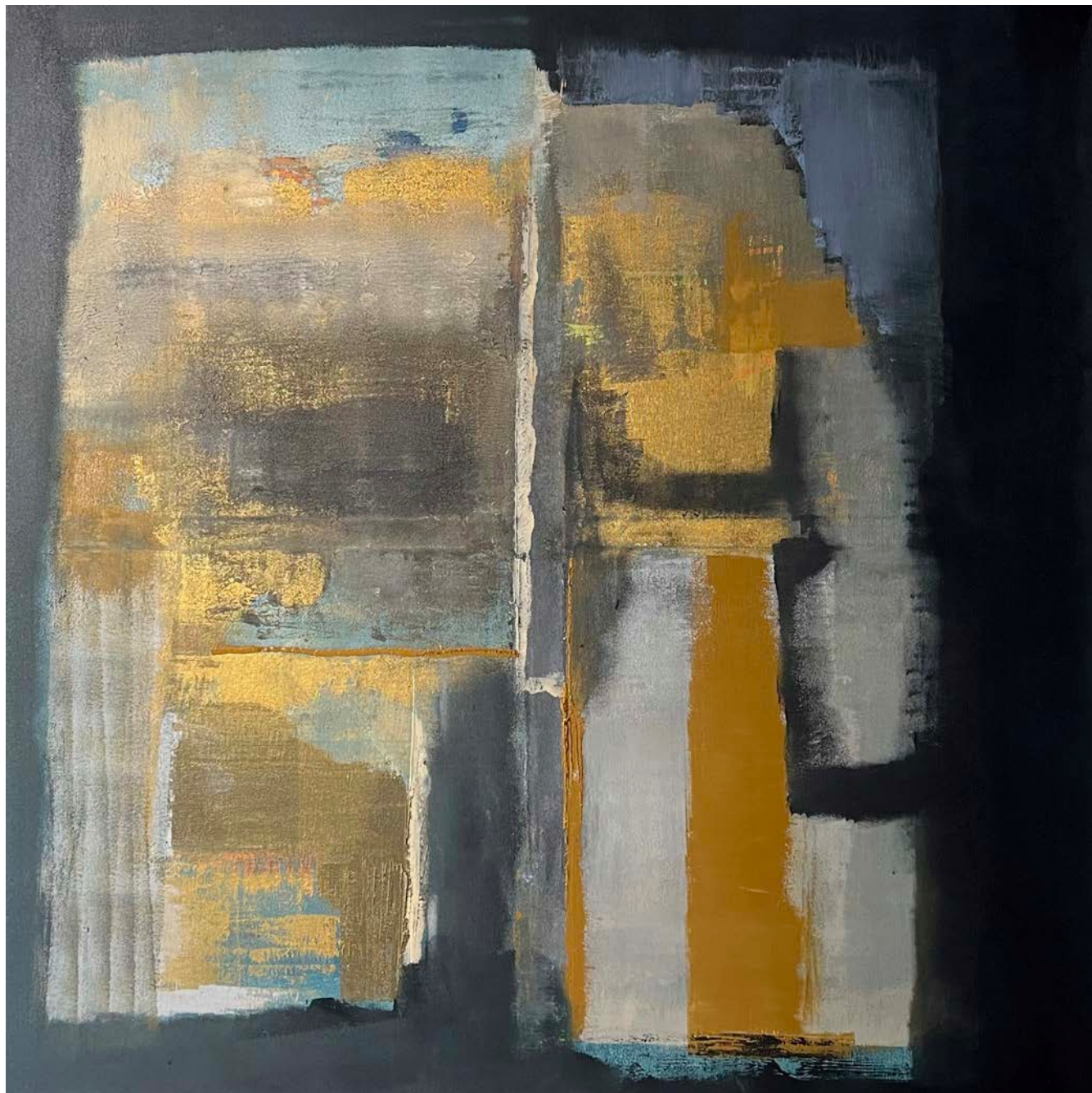
СЕНКИ И СВЕТЛИНА | акрил и масло на платно, 2025 год.

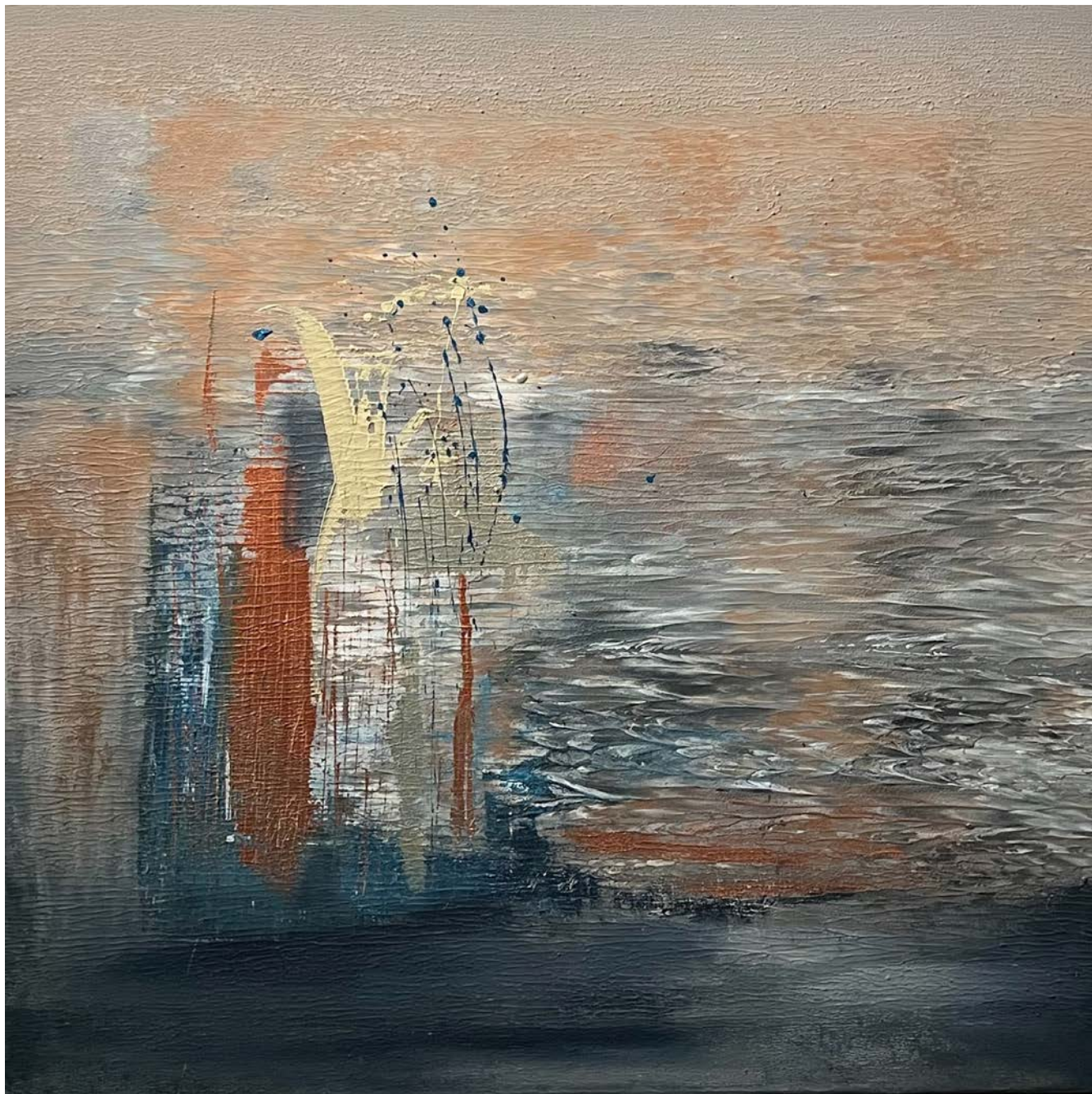
СЕНКИ НА ВРЕМЕТО | комбинирана техника на платно, 2025 год

СИНА СИМФОНИЈА | комбинирана техника на платно, 2025 год.

СКРШЕНА ГЕОМЕТРИЈА | акрил и масло на платно, 2025 год.

ТИВКИОТ ЗАЛИВ | акрил на платно, 2025 год.

ТИВОК ХОРИЗОНТ | комбинирана техника на платно, 2025 год.

„Надеж – Светлина низ темнината“

Издавач и уредник: Ана Митевска

Текст: Јасминка Намичева

Фотографии: Ана Митевска, Сашо Доковски

Дизајн на каталог: Владимир Хаџи Пулевски

Превод од македонски на англиски: Ана Митевска

Печати: Принт фактори

Тираж: 200

Скопје, Ноември, 2025

“Hope – Light Through Darkness”

Publisher and Editor: Ana Mitevska

Text: Jasminka Namicheva

Photography: Ana Mitevska, Sasho Dokovski

Catalogue Design: Vladimir Hadzi Pulevski

Translation from Macedonian to English: Ana Mitevska

Printed by: Print factory

Edition: 200

Skopje, November, 2025

CIP – Каталогизација во публикација

Национална и универзитетска библиотека “Св. Климент
Охридски”, Скопје

75.038(497.7)(06.064) Митевска, А.

МИТЕВСКА, Ана

„Надеж – Светлина низ темнината“ / Ана Митевска. –
Скопје : А.

Митевска, 2025. – 20 стр. : илустр. ; 20x20 см

ISBN 978-608-67462-0-9

а) Апстрактна уметност -- Сликаство -- Македонија --
Изложби

COBISS.MK-ID 67281157

Во време на неизвесност, тешкотии и загуби надежта е најтивката, а најсилна светлина. Ја препознавам во мирисот на домот, во тивките утрински навики, во времето што ги спојува многу генерации – во старите фотографии и погледите на моите баби и дедовци, во прегратките на семејството, во вербата на блиските и пријателите.

Самостојната изложба „Надеж – Светлина низ темнината“ е продлабочување на моето духовно патешествие започнато со магистерскиот труд – таму каде што теоријата и практиката ги спојувам во едно визуелно истражување на синтезата на светлината, бојата и рефлексивната. Секој слој што го оставам на платното е отпечаток од мојата внатрешна трансформација, циклус во кој пулсираат дваесет платна (100×100 cm) како крвоток – грст емоции што се движат, се судираат и повторно се раѓаат во нови светлини и нови надежи.

Овој циклус ја артикулира мојата лична, но и универзална потреба за надеж – како чин на отпор и како искра на исцелување. За мене, создавањето не е само уметнички процес, тоа е начин на опстанок, чин на катарза, сведоштво за желбата и амбицијата да продолжам, да не го прекинам патот кон сонот.

Ана Митевска